

SPIS TREŚCI

Rozdział I: Wstęp	5
Złożony i paradoksalny charakter listu; konsekwencje badawcze tego faktu. Zadania i zakres pracy. Charakterystyka literatury przedmiotu. Pozajęzykowe parametry „cech gatunkowych listu”	
Rozdział II: Miejsce analizy listu w teorii dialogu	14
Zewnętrzna i wewnętrzna konwersacyjność listu podstawą jego przynależności do teorii dialogu. Współczesna teoria dialogu i jej prekursorzy. Zadania analizy językoznawczej wobec listu — struktury dialogowej. Potrzeba zastosowania pojęć semantycznych: MAKROSTRUKTURA i TEMAT dla opisu procesu segmentacji i spajania w ramach różnych konwencji dialogowych	
Rozdział III. List jako struktura dialogowa — semantyczne wyznaczniki jego spójności	34
Wykładniki dialogu zewnętrznego i wewnętrznego. Naśladowczy charakter konwersacyjnych składników listu. — Komponenty spójności dialogu listowego:	
1. Układ Nadawca — Odbiorca; jego realizacja językowa (ujęcie w kategorii „gry” i „sprzeczności interesów”)	
2. Temat jako element konstrukcyjny członu i bloku korespondencji	
Zasady kształtowania treści w liście; chłonność rodzajowa i jej konsekwencje językowe	
Rozdział IV: Formuły terminalne i pytajne jako podstawowe strukturalne składniki spójności listu	51
1. Formuły terminalne. Ewolucja sygnałów początku i końca w liście. Ich funkcja strukturalna (delimitująca) i semantyczna (performatywna, metatekstowa) jako składników „aktu mowy”. Budowa incipitów — rola czasowników performatywnych. Miejsce listu w systemie komunikacji. Budowa zakończeń. Funkcja post scriptum	
2. Formuły pytajne. Pytania wyboru; komplementarny charakter schematów pytań i odpowiedzi jako wyznacznik spójności listów. Składniowa i semantyczna struktura pytań wyboru. Pytania w funkcji „działań językowych” jako illokucja pośrednia („whimperativs”). Rola pytań retorycznych i ich dawniejsze wykładniki. Pytania o uzupełnienie — ich charakter	
Rozdział V: Anafora i wykładniki międzyzdaniowych relacji logicznych w liście jako elementy paradygmatu tekstowego	76
O. Pojęcie tekstu i paradygmatu tekstowego. Swoistość stosunków pa-	

radygmatycznych i syntagmatycznych w tekście. Kryteria wyodrębnienia paradygmatów tekstowych

1. Paradygmat odnożeń anaforycznych. Semantyczny i składniowy status relacji odniesienia w zdaniu — proces kształtowania się jej wykładników. Przykłady zapomnianych konstrukcji anaforycznych: *co o*, (*co*, *z* +) *strony*, *co ... to*. Dwudzielny schemat koreferencji typowym elementem składni listu

2. Paradygmat stosunków zewnętrznego nawiązania (międzyzdaniowych). Jego strukturalna rola w kształtowaniu tekstu (wydzielanie akapitów; wewnętrzne rozczłonkowanie akapitów). „Przerzutnia składniowa” jako zasada budowy listu. Podstawowe rodzaje stosunku nawiązania zewn.: parataksa dodająca i odejmująca. Złożone znaczenie i funkcja typowych wskaźników zesipolenia; ich potoczne pochodzenie

Rozdział VI: Właściwości składni zdania w liście.106

1. Zdanie pojedyncze. Struktury niewerbalne: związane z kontekstem — składniki systemu tekstu, samodzielne — składniki systemu (predykcji) *language*. Ich typy formalne w rozwoju historycznym; modyfikacje funkcji. Składniki dodatkowe. Eksklamacje. Układy analogiczne. Struktury sfrageologizowane. Właściwości szyku

2. Ogólne cechy wypowiedzi zespolonych (krotność, głębokość, wskaźniki); rola wypowiedzi wewnętrznie nawiązanych, zestawionych, luźnych

Wnioski.142

Wykaz cytowanych prac.146

Źródła i ich skróty.150